

- at intensivere uddannelsesindsatsen for kvinder, samt
 - at fremlægge en redegørelse for Folketinget om forløbet i folketingsåret 2000-2001.«
- (Forslag til vedtagelse nr. V 37).

Formanden:

Der er nu fremsat følgende forslag til vedtagelse: (Se ovenfor). Dette forslag indgår herefter i forhandlingen.

Hanne Severinsen (V):

Det var jo et lidt langt forslag til vedtagelse, vi her hørte, men det viser jo, at vi alle sammen er meget optaget af dette emne.

Der er jo god tradition for, at vi forud for de forskellige kvindekonferencer har haft en folketingsdebat, hvor vi har debatteret, hvad det er, vi vil opnå, og der er også god tradition for, at vi samarbejder om målene, som altså blev skitseret her.

Som det er blevet nævnt, skal vi til næste sommer have det såkaldte »Beijing plus 5«-møde, som jo er en FN-særsamling i New York. Dermed markerer vi også 25-året for en proces, som startede med kvindeåret i 1975, og man kan af udviklingen i de 25 år se, at der er sket mange fremskridt, men at der sandelig også både er sket tilbageskridt og dukket nye problemstillinger op.

Det er jo meningen, at det er det internationale aspekt, vi skal drøfte i dag; men vi kan jo også se af den danske debat og spørgsmålet om, hvordan man tager problemstillingerne op, at vi har nye generationer på vej med nye ønsker om, hvordan kvinders ligestilling skal fremmes.

Vi kan se, at i de 25 år er der i hvert fald sket noget positivt. I begyndelsen af Kvindetiåret, som startede i 1975, var der en tendens til, at den kolde krig satte sit præg på meget af diskussionen, og man havde nogle gange indtryk af, at kvindekonferencerne blev en slags konflikt pr. stedfortræder, hvor mange af de internationale konfliktproblemer dukkede op i stedet for de alvorlige ligestillingsproblemer – bare sådan noget, som at man i Nairobi målte konferencens succes på, om man kunne få en sætning om, at zionisme er lig med racisme, fjernet, var jo i virkeligheden et forfærdeligt spild af tid.

Men man må sige, at de diskussioner, vi har haft i de senere år, og specielt de diskussioner, som prægede Beijingkonferencen, virkelig har været alvorlige ligestillingsdiskussioner, som

også viser, at der er store skillelinjer og også alvorlige skillelinjer. Lad mig bl.a. nævne den religiøse fundamentalisme, hvor vi jo så en noget uheldig alliance mellem på den ene side Pavestaten og på den anden side muslimske fundamentalister, hvor mange prøvede at få gennemført det synspunkt – som det heldigvis ikke lykkedes at få gennemført – at nok er der noget, der hedder menneskerettigheder, og nok er der også noget, der hedder ligestilling, men der er altså også nogle særlige religiøse og kulturelle værdier, som gør, at man måske godt kan overtræde nogle af de menneskerettigheder, som vi vil betragte som fundamentale. Her er det altså vigtigt, at vi slår fast, at f.eks. vold mod kvinder ikke er noget, man har et særligt patent på, fordi man måske synes, der eksisterer nogle særlige værdier.

Vi så også hele problemstillingen om prostitution og internationalt salg af kvinder, hvor det jo er vigtigt, at vi får et politisamarbejde og et samarbejde i øvrigt om at undgå disse uværdige ting. Vi så, hvordan kvinder mange gange har det problem, at de må leve med omskæring, og især at piger sorteres fra. Vi havde hele diskussionen om familieplanlægning, hvor det jo er svært at forstå, at nogle kan synes, at det er bedre at have gadebørn, end det er at have familieplanlægning.

Med hensyn til den danske ulandsbistand har vi jo nok indimellem været uenige om størrelsen og prioriteringerne. Men når det angår de emner, vi drøfter i dag, har vi jo altid stået sammen, og jeg synes, når vi har været rundt omkring og se på danske kvindeprojekter, at vi i Danmark godt kan være mange af de projekter, som vi har stået for, bekendt. Det gælder f.eks. sådan noget som lån til kvinder, så de kan få et erhverv, støtte til kvinders rettigheder, barfodsjurister i f.eks. Uganda og støtte til, at kvinder får deres forskellige rettigheder.

Jeg troede faktisk, vi havde 10 minutter, så jeg må hellere stoppe her. Men jeg kan vist konkludere, at når det gælder hele arbejdet med kvindekonferencen, tror jeg, vi er enige om, at det gælder om at nå videre ad den vej, som ministeren skitserede, så jeg vil slutte med at takke ministeren for hans redegørelse.

Lene Espersen (KF):

Jeg vil også gerne på vegne af Det Konservative Folkeparti starte med at takke udviklingsministeren for redegørelsen.